ἀλλά σ' Ἐλευθέρνης ὅδ' ἔχει τάφος· ἔστι γὰρ ἴση
πάντοθεν εἰς Ἀΐδην ἐρχομένοισιν ὁδός.

III

†Εὐήθης τρύτωνος† ἐπ' οὐκ ἀγαθαῖς ἐλοχεύθη
κληδόσιν, οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ὤλετο δαιμονίη
ἀρτιτόκος· τὰ δὲ πολλὰ κατήγαγεν ἓν βρέφος Ἄιδην
σὺν κείνῃ, δεκάτην δ' οὐχ ὑπερῆρεν ἕω.

IV

ὄρνεον ὦ Χάρισιν μεμελημένον, ὦ παρόμοιον
ἀλκυόσιν τὸν σὸν φθόγγον ἰσωσάμενον,
ἡρπάσθης, φίλ' ἔλαιε· σὰ δ' ἤθεα καὶ τὸ σὸν ἡδύ
πνεῦμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.

V

τῇδε τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ πέτρος
ἴσχειν, Εὐμήλου πιστότατον φύλακα.
Ταῦρόν μιν καλέεσκον ὅτ' ἦν ἔτι, νῦν δὲ τὸ κείνου
φθέγμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.

VI

τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ,
ἁ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον,